

Krigsretters Afholdelse Tilstedeværelsen af en retskyndig Mand; men nu er Forholdet saaledes, at paa Drlogstogter kan ingen Auditor følge med; saaledes ere vore Forhold ikke for Diebliffet, og vi kunne ikke let tænke os, at man nogenfinde, navnlig paa Grund af de store Beføstninger, der ere forbundne dermed, skulde ville ansætte Auditorer, paa de Drlogsskibe, der gaa paa Tøgt. Det var altsaa en Banskfelighed, vi stødte paa, naar vi vilde lade Lovforslaget udfomme i det Omfang, det nu har, omfattende baade Heren og Flaaden. For at komme ud over denne Banskfelighed have vi tilladt os at opstille det Forslag, der findes anført under Nr. 29, idet vi have ment igjennem dette i det Væsentlige at kunne hode paa Forholdet; jeg siger naturligvis ikke ubetinget, at det er muligt, thi der vil altid kunne møde Tilfælde, hvor det i alt Fald ikke holder Stik; men man har troet, at man i Reglen i de allerfleste Tilfælde ved dette Forslag vilde komme ud over Banskfelighederne. Forslaget gaar, som alt heropt, ud paa til Drlog at udvide Chefens Magt, saaledes, at hans arbitrære Straffemyndighed bliver dobbelt saa stor som den, der ellers i Lovforslagets § 202, til hvilken Paragraf jeg senere kommer, indrømmes nogen Jurisdiktionschef. Følgen heraf vil altsaa være, at Chefen i de fleste Tilfælde, der kunne antages at ville møde, uden Krigsret vil kunne afgjøre Sagen. Skulde der imidlertid indtræde Tilfælde, der vare saa alvorlige, at de ikke tilbørlig kunde eller ikke maatte rammes ad denne Vej — jeg siger „maatte“, thi det gjælder om visse Forbrydelser efter dette Lovforslag, at de ei maas straffes arbitrært — saa maatte Vedkommende være at hjemsende. En Bestemmelse om dette Sidste er ikke optagen i Lovforslaget, da den ærede Minister, som i det Hele taget har billigt Tanken, har gjort opmærksom paa, at han for det Første vilde lade dertil sigtende Instruxer for Drlogscheferne udgaa, og dernæst, at det vistnok med fuldkommen Føie har fremhævet

at Bestimmelsen ikke et formelt Henseende havde sin Plads i Lovforslaget. Man har derfor ikke stillet Forslag om at optage en saadan Bestemmelse i Lovforslaget, men det er Forudsætningen, hvortil vort Forslag er stillet, og man vil ogsaa finde denne Forudsætning udtrykkelig fremhævet i Betænkningen. Jeg foresætter jo vistnok, at dette Forslag vil kunne møde en Del Uvil og Strid; Jeg maa dog imidlertid gjøre opmærksom paa, at ligesom man, naar man ogsaa giver Chefen en større Myndighed, vil have den selvsamme Betyrrelse, som man overhovedet har mod Misbrug af arbitrære Straffe — jeg siger den selvsamme Betyrrelse, ganske vist ikke nogen større, men heller ikke nogen mindre — saaledes maa man paa den anden Side ikke overse, at det for en Drlogschef vil være langt lettere, at gjøre sig fortrolig, thi han har særlig Dydfordring dertil, med de Grundsaetninger, der hæfter i den hele samlede Straffelovgivning, og det vil for ham personlig ikke være forbundet med alfor stor Møde virkelig nogenlunde at tillegne sig den Indsigt, hvorom der er Spørgsmaal, saaledes at han retfærdig kan anvende Straffeloven, maaget han ikke er i Stand til at vejlede en Ræt som en Auditor, en virkelig Retskyndig; det tror jeg ikke vil kunne negtes. Hertil kommer, at Ansvar, hvis en Krigsret skulde nedsettes ombord, vilde blive fordelt mellem de 7 Medlemmer, hvoraf en Krigsret ombord i Reglen skal være sammensat; Ansvar, vil saaledes let kunne gaa helt bort netop igjennem denne Fordeling, hvortilmod Sagen ser, at Ansvar, skal gaa bort, forsvinder, naar det er en Mand, der bærer det; man vil da altid vide, hvor det skal søges. Jeg tror derfor, Alt vel overvejet, at kunne anbefale Uendringsforslagets Vedtagelse som et mindre Onde — jeg siger ikke som et ubetinget Gode — end de Følger, der ville indtræde, saafremt vi lade Lovforslaget uden videre passere i den Form, hvortil det foreligger; det har i alt Fald ikke været Udvalget muligt at